

RESPONS SAMHÄLLE

JOSEFINE ARENIUS

Egenföretagare, We are mountain
josefine@wearemountain.se

Det kliar i mig när jag läser de här texterna och jag kommer på mig med att jag sitter på mina händer och nu och då vill avbryta min läsning och skrika; ”ja, ja men hur då?”.

Texterna kring förebilder i kristet ledarskap gör alla på olika vis tydligt vilket komplicerat och mångfasetterat samhälle vi lever i. Det finns ett ”å andra sidan” att komma med i så gott som varje situation. Så hur blir de här texterna en konkret hjälp för kristna ledare – de som ska vara förebilder – i vår kontext idag? Här är tre medskick från en sån där ledarskapsföreläsare som hela tiden söker efter ”hur?” men som riskerar att drunkna i alla ”vad?” och ”varför?”.

1) *Vi behöver förstå vad vi inte förstår.* Majoritetssamhället är inte längre så enhetligt som det en gång var. Inte minst i Maria Karlssons text kring interkulturellt kristet ledarskap blir vikten av att förstå sitt eget sammanhang tydligt. ”Vad är mitt bias?”, för att ta till populär konsultsvenska. Alltså; hur förstår jag mitt eget sätt att leda, leva, mina normer och mina fördomar så att jag enklare kan förstå andras? Hur mycket tid lägger kristna ledare på att *förstå* sin omvärld, snarare än på att försöka *förändra* den?

2) *Vi behöver ledare som breddar sina perspektiv.* Jag är övertygad om att en de största farorna för kyrkans överlevnad i Sverige är att dess ledare lever för stor del av sina liv innanför kyrkbyggnadens fyra väggar. Det är

svårt att vara förebild för andra när man – i allt mindre utsträckning – förstår deras livssituation. Vi behöver ledare som finns i det samhälle de leder. Inte bara för att de ser på sina medmänniskor som syskon Jesus aktivt söker, utan för att själva kunna förstå hur ett lärjungaskap i en svensk vardag faktiskt ser ut. Hur lever församlingens medlemmar ut sin kristna kallelse en vanlig tisdag?

Med risk för hakutstickning; alltför många ledare i svensk frikyrka har inte varit på ett företagsmingel, en fest på gatan, en fotbollsträning eller ett kulturevent på många år. Jag tror det är svårt för gemene medlem att se sina ledare som förebilder om dessa ledare inte alls förstår eller har inblick i sina medlemmars vardag. Och jag tror att den vardagen har förändrats ganska radikalt de senaste åren. Svenskens syn på tro och kyrka är inte densamma som den var då många av våra ledare senast studerade den, något Fredrik Wenell med all tydlighet lyfter fram i sin artikel.

3) *Vi behöver aktivt förstå att ledarskap inte är ett enmansjobb.* Wenell lyfter också i sin text fram behovet av att gemensamt vara medimitatörer av Kristus. Ensamheten är en av de stora farorna för ledare i alla branscher. För den kristne ledaren saknas ofta gränsen mellan det professionella och det privata och det finns ingen plats att osedd backa hem och ladda om. ”En god ledare kännetecknas av karaktär och integritet”,¹ skriver Mikael Tellbe i sin artikel. ”Med andra ord, en ledares största tillgång är ledarens eget liv.”² Om någon ska orka leda i allmänhet och vara förebild i synnerhet behöver vi med stor medvetenhet vara kloka kring dem som leder. I en tid då vi om och om igen har påmint om ledares fall och fresletter – hur tar vi som kristenhet hand om dem vi satt att leda?

Kliandet lär fortsätta. Kanske att min huvuduppmaning till såväl tidningens artikelförfattare som till kristenheten i stort får bli följande: Hur ger vi våra pastorer konkreta verktyg för att klara det uppdrag vi ger åt dem att utföra? Vi är bra på ”vad?” och ”varför?”, men vi förlorar alltför många kloka ledare genom att lämna dem ensamma i ett tungt ”hur?”.

---

¹ Mikael Tellbe, ”Alla kan leda: Om ledaren som förebild i pastoralbrev”, *HYBRID 2* (2024): 107–133 (122).

² Tellbe, ”Alla kan leda”, 122.